

Antoon van Aken

PUNTO PAPAGAYO

Copyright © Antoon van Aken 2018 Alle rechten voorbehouden
2020 Tweede herziene druk
2021 Derde herziene druk

ISBN 9789402178135

INHOUDSOPGAVE

WEEK 1 6 - 13 januari	p. 5
WEEK 2 13 - 20 januari	p. 165
WEEK 3 23 - 30 december	p. 257
Bibliografie	p. 281

WEEK 1

6 - 13 januari

1.

Lilian keek op haar horloge. Het was bijna twaalf uur. Haastig stopte ze wat spullen in een donkerblauw nylon rugzakje en trok het koordje dicht. Met een zwart elastiekje bond ze haar lange donkere haar in een paardenstaart en bekeek het resultaat in een spiegel boven het dressoir. Toen schoot ze een paar lichtblauwe gympen aan en liep haar kamer uit, aan de achterkant van de oostelijke vleugel van het hotel.

In de gang streek een frisse bries door de openstaande ramen langs haar gezicht. Verderop stond een kar van de schoonmaakploeg. Vlak daarvoor sloeg ze linksaf, een met namaakmarmor ingelegde trap af. In de open ruimte in het verlengde daarvan stond een pooletafel, waaraan drie bleke Engelse jongens een partij aan het spelen waren. Eén keek brutaal naar haar blote benen.

Ze sloeg rechtsaf naar de lobby. Het was rustig. Aan de balie van de receptie stond een ouder echtpaar in te checken. Achter de balie tuurde Kristina naar een computerscherm, terwijl ze driftig op de toetsen sloeg.

“Ha, Lilian!” riep ze opkijkend van haar werk. “Waar ga je naar toe?”

“Naar de Papagayo,” antwoordde Lilian.

Kristina keek quasi vertwijfeld naar boven. “En wij maar werken,” om er meteen aan toe te voegen: “Veel plezier!”

Lilian zwaaide in de richting van de balie, riep: “Ciao!” en stapte door de glazen schuifdeur die met een zacht gezoem open ging, naar buiten.

De zon scheen in haar gezicht. Ze stak het asfalt van de parkeerplaats voor het hotel over en nam daarna het zandkleurige tegelpad dat langs de tennisbanen van het hotel liep. Het vertrouwde geplop van een heen en weer geslagen bal was aan de andere kant van het groene scherm te horen.

“Shit,” dacht ze opeens, “mijn mobiele telefoon!”

Ze trok het koord van haar rugzakje los en graaide tussen de inhoud. Geen telefoon. In de haast vergeten.

Er werd getoeterd en toen ze opkeek zag ze een rode taxi voor de oprit van het hotel staan. Albert stond er zwaaiend naast. Ze trok het koord van het rugzakje weer dicht en haastte zich naar hem toe.

“Hi, Lilian,” zei Albert, terwijl hij een hand op haar schouder legde en haar lichtjes op beide wangen zoende. Zijn lippen beroerden heel even haar huid en dat gaf haar een aangenaam vertrouwd gevoel. Hij hield het achterportier van de taxi voor haar open en toen ze zat stapte hij zelf aan de andere kant in. De chauffeur, een verveeld kijkende jonge knul, die zijn elleboog

nonchalant door het opengedraaide portierraam naar buiten stak, keek haar nieuwsgierig via de achteruitkijkspiegel aan. Daarna trok hij net niet met gierende banden op, sloeg kort na elkaar twee keer rechtsaf en reed veel te hard in de richting van de boulevard. Aan weerszijden van de weg wisselden de hotels en bungalowparken elkaar af. Groepjes toeristen trokken in de richting van het strand van de Playa Dorada en de haven bij Marina Rubicon waar het die dag markt was. Honderd meter voor de boulevard sloegen ze linksaf en vrijwel meteen werd het een stuk rustiger, tot ze de fraai aangelegde weg helemaal voor zich alleen leken te hebben. Hier geen toeristen, geen touringcars en geen te hard rijdende taxi's. Ze reden langs door palmbomen omzoomde trottoirs en luxe bungalowparken, die er volkomen verlaten bij leken te liggen. Daarachter de betonnen, grauwe staketsels van een half afgebouwd complex, waar geen enkele activiteit te bespeuren was. Waarschijnlijk waren hier de dromen van een projectontwikkelaar geëindigd in een faillissement.

“Wat een catastrofe,” zei Albert, terwijl hij naar buiten wees. “Er is denk ik geen plek op de wereld waar je beter kunt zien hoe ongebreidelde economische groei kan ontsporen.”

“Misschien wordt het tijd om die groeimodellen maar eens bij het grof vuil te zetten,” zei ze.

“Dat moet je tegen een toekomstig econoom niet zeggen,” zei hij glimlachend.

2.

Ze hadden elkaar de vorige avond voor het eerst ontmoet in de Jungle Bar, een pas geopende discotheek aan de boulevard, die uitkeek op de Playa Dorada. De voorkant van de discotheek werd gevormd door een soort terras, waarop de uitbater namaak rieten loungestoelen had neergezet met witte kussens. Van daaruit liep je zo door naar het overdekte deel, waar een groot televisiescherm was geplaatst, waarop voornamelijk voetbalwedstrijden werden vertoond. Daarachter was een bar, een dansvloer en een klein podium waarop dj's of live artiesten konden optreden.

Ze ging vaak naar de Jungle Bar op de avond voor haar vrije dag, de woensdag. Het was er altijd gezellig. Nadat de wat oudere toeristen, die er meestal voor het eten nog iets dronken, waren verdwenen naar de hotels en de appartementen, druppelde er vanaf een uur of negen 's avonds een bonte mengeling van jonge autochtonen, stagiairs en jeugdige buitenlanders naar

binnen om er tot vroeg in de ochtend te dansen, te flirten, te drinken en te praten.

Toen ze rond een uur of tien binnenkwam was het nog rustig en ze nam de middelste kruk voor de verder lege bar. Ze had net een drankje besteld, toen hij naar binnen stapte en vroeg of de kruk naast haar vrij was. Hij was casual, maar onmiskenbaar chic gekleed in een lichtblauwe pantalon, een donkerblauw poloshirt en een paar donkerblauwe instappers met witte zolen. Hij had dik, donker haar dat een nonchalant onverzorgde indruk maakte, maar dat duidelijk geknipt was door een dure, modieuze kapper. Wat haar meteen beviel, was dat hij geen tatoeages droeg en glad geschoren was. En hij was knap. Enkele meisjes die op de rode zitjes voor het televisiescherm zaten, namen hem belangstellend op vanaf het moment dat hij binnen kwam.

“Ik ben Albert,” zei hij in het Engels met een nogal vet Frans accent, nadat ze met een knikje had aangegeven dat de kruk naast haar vrij was.

“Mag ik weten wie jij bent?” vroeg hij, terwijl hij zijn hand naar haar uitstak, die koel aanvoelde, toen ze er de hare in legde.

“Ik ben Lilian,” antwoordde ze.

“Laat me raden,” zei hij, “Lilian uit Italië.”

“Helemaal mis,” antwoordde ze glimlachend, “Ik kom uit Denemarken, Kopenhagen.”

“Je ziet er niet erg Deens uit,” merkte hij op, terwijl hij haar aandachtig opnam.

“De meeste Denen zien er niet Deens uit,” zei ze. Hij moest lachen.

“Maar je ogen wel,” zei hij.

Dat had hij goed gezien. Ze had lichtblauwe ogen, wat opvallend contrasteerde met haar donkere haar.

“Van je vader of je moeder?” vroeg hij.

“Van mijn moeder,” antwoordde ze. “Dat is een echte Deense. Blond haar en blauwe ogen. Mijn vader is donker.”

Voor ze het wist waren ze in een ongedwongen gesprek gewikkeld. Hij kwam uit Parijs en studeerde economie aan de *L'École Normale Supérieure*. Zijn ouders hadden een bungalow vlak bij de Marina Rubicon. Daar lag ook nog een zeewaardig zeiljacht waarmee ze af en toe tochtjes maakten naar de andere Canarische eilanden.

Wat haar in positieve zin opviel was dat hij het allemaal volkomen vanzelfsprekend vertelde, zonder ook maar één moment de indruk te wekken dat hij haar probeerde te imponeren. Zijn hele uitstraling was trouwens aange-

naam ontspannen, heel anders dan de brutale, opdringerige jongemannen die haar meestal nogal opzichtig voor een avondje seks probeerden te versieren.

Albert vertelde dat hij een dag voor de kerst met zijn ouders, oudere broer en diens vriendin naar Lanzarote gevlogen was om zich in alle rust voor te bereiden op twee zware tentamens in de tweede week van januari. De eerste week op het eiland had hij voornamelijk studerend doorgebracht, maar nu gunde hij zich een avondje uit.

“Maar genoeg over mij,” had hij toen gezegd. “Vertel eens wat jij op Lanzarote doet.”

Ze vertelde dat ze een studie toerisme volgde en in het kader daarvan een half jaar stage liep in één van de hotels op het eiland, het Rubicon Palace. Ze woonde in Kopenhagen, sinds bijna een jaar zelfstandig, maar bivakkeerde nog steeds regelmatig bij haar ouders, omdat die haar, als enig kind, erg misten. Momenteel werkte ze bij de animatie van het hotel om haar Spaans te verbeteren en daarna zou ze een paar maanden meedraaien in de receptie.

Om elf uur kwamen kennissen van haar binnen, die op de roodleren fauteuils rond de dansvloer neerstreken. Ze zwaaiden naar haar, maar toen ze geen aanstalten maakte om zich bij hen te voegen, lieten ze haar verder met rust.

De avond leek om te vliegen. Ze praatten over van alles, hun toekomstplannen, hun favoriete plekken in Parijs en Kopenhagen, vakantiebestemmingen, muziek, films en sport. Hij hield van bergklimmen, tennis en skiën, zij van atletiek en ritmische gymnastiek. Het leek of ze elkaar al jaren kenden. Vanaf het begin had ze geen moment het gevoel dat ze feitelijk met een volkomen vreemde aan de bar zat en dat gevoel leek wederzijds.

Toen tegen middernacht de discomuziek op een hoger volume werd gezet en de eerste paartjes zich op de dansvloer begaven, keek hij op zijn horloge.

“Ik moet gaan,” zei hij verontschuldigend. “Mijn broer is morgen jarig en schenkt om twaalf uur een glaasje champagne om dat te vieren. Ik heb beloofd om daarbij te zijn.”

Hij leek even te aarzelen.

“Ik zou je graag nog eens zien,” zei hij toen. “Zullen we morgen iets afspreken?”

“Dat lijkt me leuk,” antwoordde ze zonder enige aarzeling.

“Wat is je favoriete plek op Lanzarote?” vroeg hij.

“De Punto Papagayo,” antwoordde ze.

“Dan gaan we daar morgen naar toe,” zei hij. “Zal ik je om twaalf uur afhalen bij het Rubicon Palace?”

“Graag,” antwoordde ze. Haar lichtblauwe ogen flonkerden in de discoverlichting die op het ritme van de muziek de dansvloer met een scala van steeds afwisselende kleuren overgoot.

Hij haalde een bundeltje bankbiljetten uit zijn broekzak, schoof een briefje van twintig euro in de richting van de barkeeper en kuste haar twee keer op de wang.

“*Sweet dreams*,” fluisterde hij bij wijze van afscheid in haar oor.

Toen draaide hij zich om en liep zonder verder op of om te kijken de bar uit.

“Wie was dat?”

Naast haar dook uit het niets Claudia, haar Italiaanse collega bij de animatie, op.

“Dat zeg ik niet,” antwoordde ze met een brede grijns. “Nog niet tenminste.”

“Leuke jongen,” stelde Claudia vast. “Ik heb hem hier nog nooit eerder gezien.”

Lilian dronk het laatste slokje pina colada op en zei: “Laten we gaan dansen.”

Ze pakte Claudia bij de hand en stortte zich in het gewoel op de dansvloer.

Vier uur later tolde ze uitgeput haar bed in. Direct nadat ze de wekker op haar mobiele telefoon op de volgende ochtend elf uur had gezet, viel ze in een diepe, droomloze slaap.

3.

De taxi sloeg rechtsaf en stopte voor het Hotel Volcán, het duurste hotel van Lanzarote. Een verblijf van veertien dagen kostte er ruim vijfduizend euro en ondanks de crisis zat het bijna altijd vol. Het hotel werd ontsierd door een wanstaltige hoop lavasteen in de vorm van een vulkaan die naast de lobby was opgetrokken. Het legitimeren van de naam van het hotel leek de enige functie van het bouwwerk, want het miste verder elke functionaliteit of het moest een slordig opgehangen kerstverlichting zijn, die er al begin december op was aangebracht.

Albert haalde een biljet van tien euro uit zijn broekzak en stopte dat de chauffeur in diens uitgestoken hand. Daarna stapte hij uit, liep om de taxi heen en hield het portier voor haar open.

“We lopen het laatste stukje,” zei hij, “De bungalow van mijn ouders is hier vlakbij.”

De voor het hotel opgehangen vlaggen wapperden luidruchtig in de wind.

Honderd meter verder sloegen ze linksaf de boulevard op. Voor hen lag de oceaan. Het water schitterde in de zon. In de verte waren de stranden en de rotsachtige kustlijn van de Punto Papagayo te zien. Het was een adembenevend uitzicht.

“Woon je hier?” vroeg ze terwijl haar blauwe ogen hem onderzoekend opnamen. Ze leek onder de indruk. Het was de mooiste plek van Playa Blanca.

“Ja,” antwoordde hij naar links wijzend. “De derde bungalow is van mijn ouders.”

Het woord bungalow was niet helemaal op zijn plaats, want hoewel de benedenverdieping verreweg de meeste ruimte in beslag nam was er ook nog een bovenverdieping met een enorm dakterras waarlangs bougainville een bonte verscheidenheid aan kleuren ten toon spreidde. Het grootste deel van de benedenverdieping werd aan het zicht onttrokken door een buskushaag.

Hij pakte haar hand.

“Kom,” zei hij, “dan plunderen we de ijskast en nemen de fietsen.”

“De fietsen?” vroeg ze niet begrijpend. Zelf liep ze altijd het natuurgebied van de Punto Papagayo in.

“Ja,” zei hij, “ik ga altijd op de fiets overal naar toe.”

Ze liepen de oprijlaan naar de garage op. Voor de garagedeur stonden twee zwart gelakte mountainbikes, een voor dames en een voor heren. De damesfiets had een mandje voor op het stuur.

Albert haalde een sleutel uit zijn broekzak en opende de blauw geschilderde voordeur. Ze kwamen in een ruime hal. Er stond een blauw gelakt dressoir met een enorme vaas met verse bloemen. Aan de tegenoverliggende lichtblauw geschilderde muur hing een schilderij met de zonnebloemen van Van Gogh.

“Een kopie,” zei Albert voor ze er naar kon vragen. “In Parijs wemelt het van de kunstenaars die daar hun brood mee verdienen. Het zou mijn keuze niet zijn,” voegde hij eraan toe. “Mijn vader vindt het mooi.”

“Houd je niet van Van Gogh?” vroeg ze.

“Nee, nee,” antwoordde hij. “Van Gogh is geweldig, maar ik zou nooit zo'n nageschilderd flodder ophangen. Er zijn genoeg jonge kunstenaars die

interessante dingen maken voor minder geld. Daar zou ik liever iets van kopen.”

Hij ging haar voor naar de zitkamer die gedomineerd werd door een enorm witleren bankstel. De rest van het meubilair was een merkwaardige mengeling van antiek en modern design. Het zag er allemaal even duur uit en het feit dat het toch een harmonieus geheel vormde verraadde de hand van een binnenhuisarchitect. In een glazen vitrine stond Oosters porselein uitgesteld en aan de muur hingen nog drie gekopieerde Van Goghs. De achterzijde en een deel van de linkerzijde van de zitkamer bestond uit glas en bood uitzicht op de Punto Papagayo, een ruim terras en een zwembad. De tuin zag er buitengewoon verzorgd uit, met palmen in allerlei soorten en maten, hibiscustruiken, bougainville en reusachtige cactussen waarvan er een in bloei stond.

“Ga zitten,” zei Albert. “Heb je al iets gegeten?”

“Nee,” antwoordde ze, “ik ontbijt nooit.”

“Dan zal ik wat lekkers inpakken voor op het strand,” zei hij, waarna hij in de keuken verdween.

Ze ging in een van de twee witleren fauteuils zitten, die tegenover het bankstel stonden, sloeg haar benen over elkaar en pakte het stapeltje tijdschriften dat op een glazen tafeltje naast haar lag. De Elle, de Vogue, een blad over woninginrichting en een tijdschrift uit Saint Tropez met een jonge Brigitte Bardot naast een motorfiets op de voorpagina.

Ze pakte de Elle, legde de rest terug en bladerde er wat in. De bekende foto's van superslanke modellen in allerlei kleding van bekende en minder bekende modeontwerpers. Het meeste vond ze niet mooi. Ze stelde zelf drie eisen aan kleding en dat was dat het makkelijk moest zitten, goed te combineren was en van een uitstekende kwaliteit. Haar lievelingskleur was blauw; lichtblauw in de zomer, en donkerblauw in de winter, in combinatie met wit of zwart. Ze droeg nu een lichtblauwe short, lichtblauwe gympen en een wit topje. Lichtblauw kleurde goed bij haar ogen vond ze.

De bikini die ze daaronder droeg was ook lichtblauw met witte sterretjes. Nooit een donkere bikini onder lichte bovenkleding want dat schemerde door. Met dat soort details, hoe onbelangrijk ook, kon ze zich obsessief bezig houden. De leukste uitdaging was het voor haar om met het geringe budget dat ze te besteden had er toch altijd smaakvol gekleed uit te zien. Ze kon uren in allerlei winkels rondsnuffelen om precies dat stelletje of kledingstuk te vinden dat aan haar drie eisen voldeed en dat paste bij de rest van haar gardero-

be.

Albert kwam zwaaiend met een rugzak terug uit de keuken. Hij had zijn lange pantalon verwisseld voor een korte broek, ook donkerblauw.

“Ik heb wat lekkers uit de ijskast gehaald,” zei hij. “We lunchen op het strand. Zullen we gaan?”

Ze liepen door de hal naar buiten. Hij pakte de herenmountainbike, zij de bike met het mandje. Voor ze opstapte haalde ze een zonnebril uit haar rugzakje en zette die op. Het rugzakje legde ze in het mandje.

“Rijd maar achter me aan,” zei Albert.

Ze sloegen linksaf de boulevard op. Voor hen glinsterde de oceaan en daarachter lagen de rotsen en de stranden van de Punto Papagayo. Er stond een stevige bries. De zon brandde op haar wangen. De boulevard boog eerst naar rechts en daarna, de kustlijn volgend naar links, waarna ze afdaalden naar Las Coloradas, een complex van bungalowparken en hotels. Er midden in lag een groot winkelcentrum. Hoewel het complex al drie jaar eerder, als laatste uitbreiding van Playa Blanca, was opgeleverd, lag het er ogenschijnlijk volkomen verlaten bij. Alles was prachtig verzorgd, de wandelpaden, kinderspeelplaatsen, met palmen, hibiscus en bougainville begroeide parken, de wegen en de fietspaden. Maar van de ongeveer vijftig winkels die in het midden van het wit gepleisterde complex waren gebouwd, waren er maar vijf of zes bezet. De rest stond te huur. Donkere, lege etalages met plakaten ‘*se alquila*’, stonden in schril contrast met de banken, fonteinen en bloembakken waarmee de promenades die kriskras door het centrum liepen, waren gedecoreerd. Hoewel ze er regelmatig kwam vond ze het altijd weer fascinerend om er doorheen te lopen en in het enige café dat er moeizaam voor zijn bestaan streed een cappuccino te drinken.

Albert leek geen oog te hebben voor zijn omgeving, want hij trapte flink door en ze moest haar best doen om hem bij te houden. De groepjes toeristen die op de boulevard wandelden keken hen niet altijd even vriendelijk aan. Een vader met twee kleine kinderen, waar ze vlak langs reden, riep hen in het Engels iets onaardigs toe, al kon ze niet precies verstaan wat. Toen ze Las Coloradas voorbij waren eindigde het fietspad. Albert nam de weg die rechtdoor omhoog liep naar het laatste hotel en sloeg daar linksaf een met steenslag bezaaid pad op dat naar de stranden voerde. Ze had dit pad op haar vrije dagen al een tiental keren gelopen.

De Punto Papagayo is de meest zuidelijke punt van Lanzarote. Het heeft de vorm van een regelmatige driehoek, waarvan elke zijde ongeveer drie ki-

lometer lang is. Aan de westelijke kant liggen de vier belangrijkste stranden, tussen duinen en rotspartijen. Het eerste en grootste strand is breed en meer dan honderd meter lang, het vierde en laatste smal en slechts enkele tientallen meters lang en gelegen tussen hoog oprijzende kliffen.

Wie de Punto Papagayo voor het eerst betreedt krijgt de indruk dat het een kaal, vrijwel vlak gebied is, maar al na een paar honderd meter blijkt dat het feitelijk meer weg heeft van een soort Grand Canyon in miniatuurformaat. Tussen de oude, geërodeerde lagen lavasteen zijn diepe geulen gekerfd, die op sommige plaatsen zo steil zijn dat de wandelaar niets anders overblijft dan een flinke omweg te maken. Ook mountainbikers die het gebied niet kennen hebben de grootste moeite om deze hindernissen te omzeilen.

De westelijke kant, met z'n vier stranden, is ook het drukste deel. Zeker op zonnige dagen is het er een komen en gaan van toeristen, maar omdat de stranden van elke vorm van comfort verstoken zijn, is het er zelfs in het hoogseizoen nooit afgeladen. Een hobbelige geasfalteerde weg leidt automobilisten naar een drietal grote parkeerplaatsen vlakbij de stranden.

Het oostelijk deel is het rustigst en kent maar twee kleinere stranden, die daarom aanmerkelijk minder bezocht worden. De noordoostelijke hoek van het gebied is met zijn steile rotskust het meest afgelegen. Hier kom je alleen af en toe een wandelaar tegen. De stilte en de rust zijn er overweldigend. Ervaren wandelaars waar Lilian zichzelf inmiddels ook toe rekende, weten precies welke paden in het gebied het meest comfortabel zijn en langs de mooiste uitkijkpunten voeren.

Ze reden de eerste glooiing op en Lilian moest zich flink inspannen om deze hindernis te kunnen nemen zonder af te stappen. Albert leek het geen enkele moeite te kosten. Soepel met de pedalen draaiend reed hij in een strak tempo omhoog. Bovenaan sloeg hij linksaf. Ze volgden een tweesporig met steenslag bezaaid pad. Een paar honderd meter verderop bereikten ze de onverharde weg waarover auto's de stranden konden bereiken. Albert sloeg rechtsaf de brede, maar slecht geëgaliseerde strook rotsgrond op, dat met rotsblokken was afgebakend. Het stuur schokte in haar handen en maakte het fietsen er niet makkelijker op. Af en toe werden ze ingehaald door auto's die op weg waren naar de stranden.

Ze daalden af naar de toegang tot het eerste strand, Los Mujeres, maar Albert bleef de weg volgen, die omhoog liep naar de volgende plooi. Even voorbij de top sloeg Albert linksaf door een smalle opening tussen de blokken steen en volgde een smal pad dat naar de zuidoostelijke kant van de Pun-

to Papagayo voerde. Achter hen was het getoeter van een auto te horen, waarschijnlijk omdat de bestuurder schrok van hun manoeuvre.

Het pad boog na ongeveer honderd meter naar rechts in de richting van de meest zuidelijke punt. Daar bevond zich een strand waar ze niet graag kwam omdat het een favoriete plek voor homo's was. Niet dat ze iets tegen homo's had, maar het soort dat daar kwam, liep niet alleen naakt rond, maar had er ook geen enkele moeite mee om achter de ronde stenen muurtjes die als beschutting tegen de wind langs de kust en in de duinen waren aangelegd, of tussen de struiken, schaamteloos de liefde te bedrijven en de restanten van hun amoureuze activiteiten zoals condooms of met sperma doordrenkte tissues gewoon achter te laten. Het was een prachtige plek, maar de keer dat ze er was geweest, hadden vooral de mannelijke prostituees die er nogal opzichtig rondliepen op zoek naar klanten voor een onaangename sfeer gezorgd. Ze was er na die ene keer nooit meer terug geweest. Ze hoopte dat Albert niet uitgerend op weg was naar die plek, al vroeg ze zich af waarom hij anders voor deze route gekozen had.

Ze daalden weer af naar een volgende gleuf tussen twee plooien gestold lava en het pad veranderde in een smalle strook mul zand, waarop het moeite kostte om het evenwicht te bewaren. Bovendien lagen er veel losse stenen, die ze slingerend probeerde te ontwijken. Een paar keer lukte dat niet en moest ze haar voet aan de grond zetten om niet te vallen. Daarna ging het weer omhoog en splitste het pad zich. Tot haar verrassing koos Albert de linker vertakking die verder bij de stranden vandaan voerde. Waar gingen ze in hemelsnaam naar toe?

4.

Albert stopte wat verderop en wachtte tot Lilian naast hem stond. Voor hen lag nog zo'n vijfhonderd meter lava en daarachter was het blauw van de oceaan te zien. Nog verder weg lag Puerto del Carmen, een witte vlek die scherp afstak tegen de keten van vulkanen die tussen de oostkust en de westkust liep. De wind blies haar in het gezicht. Ze had het warm gekregen en ze voelde dat het zweet in haar oksels prikte.

“Mooi hè,” zei Albert in noordelijke richting wijzend. Ze schoof haar zonnebril omhoog en keek hem aan.

De aanblik van haar lichtblauwe ogen trof hem niet voor de eerste keer maar wel werd hij zich plotseling bewust van de onweerstaanbare charme

die er vanuit ging. Ze stond vlak bij hem en hij zag dat ze het warm had door de inspanning.

“Waar gaan we naar toe?” vroeg ze.

“Een verrassing,” antwoordde hij, “of houd je niet van verrassingen?”

“Dat hangt er vanaf,” antwoordde ze niet erg enthousiast.

“Ik denk dat je het leuk vindt,” zei hij. Voor het eerst klonk er een zweem van onzekerheid door in zijn stem.

“We zijn er bijna,” voegde hij er verontschuldigend aan toe. Toen legde hij zijn hand op haar schouder.

“Gaat het?” vroeg hij. “Of fiets ik te hard?”

De hand op haar schouder gaf haar een aangenaam gevoel. Niet alleen vanwege het fysieke contact, maar ook omdat hij zich bezorgd om haar toonde.

“Het gaat wel hoor,” antwoordde ze vriendelijk. “Ik ben alleen niet gewend om hier te fietsen. Ik loop meestal.”

“Ik zal het wat rustiger aan doen,” zei hij. “Zullen we?”

“Oké,” antwoordde ze terwijl ze haar zonnebril weer omlaag schoof.

Ze volgden het pad in de richting van de kust. Hij reed nu wat langzamer en keek af en toe achterom of ze hem wel kon volgen.

Even later bereikten ze het eind van het pad. Voor hen lag een halve cirkel vol steenslag. Bandensporen wezen erop dat hier wel eens auto's kwamen, mogelijk vanwege het uitzicht, want het punt hoog boven de oceaan bood een schitterende kijk op de oostkust van het eiland en de drie reusachtige vulkanen die tussen de Punto Papagayo en Fêmes lagen.

Aan de rand van de cirkel stapte Albert af. Ze stopte naast hem.

“We zijn er,” zei hij.

Ze schoof haar zonnebril weer omhoog.

“Waar is het strand?” vroeg ze.

“Hier beneden,” antwoordde hij, naar de rand van de klif wijzend. “Ik kom hier vaak omdat het zo rustig is. De laatste keer twee dagen geleden met een paar studieboeken. Het is een ideale plek om over lastige problemen na te denken. Je ziet hier nooit iemand, hooguit een enkele keer wandelaars.”

“Wat is dat?” vroeg ze wijzend op een zandstenen cirkelvormig bouwwerk op de klif tegenover hen.

“Een oude uitkijkpost of vuurtoren,” antwoordde hij. “We kunnen daar straks wel even naar toe lopen. Het is een mooie plek.”

Beneden hen was het geluid van de golven te horen, die braken op de rotsachtige kust. Links van hen lag de eerste van de drie vulkanen tussen de Puntto Papagayo en Fêmes. Het leek op een slordig gedrapeerd kleed waarvan sommige plooien doorliepen tot vlak onder de top, die duidelijk afstak tegen het helblauw van de wolkenloze lucht. Aan de voet van de eerste plooi bewogen twee minuscule stipjes, waarschijnlijk wandelaars. Verder was nergens een teken van leven te bespeuren.

“Zullen we maar eens naar jouw strand gaan kijken?” vroeg ze. “Ik ben heel benieuwd. Ik ben hier nog nooit geweest.”

Ze legden hun fietsen tegen een richel die langs de cirkel van steenslag liep. Ze deed haar rugzakje om en begon daarna hem volgend, aan de afdaling. Het was erg steil en ze moest haar best doen om niet uit te glijden over de verraderlijke losse stenen, die ratelend over de rand van het smalle pad verdwenen, dat zigzaggend naar beneden liep en waarop je nauwelijks je ene voet voor de andere kon zetten. Aanvankelijk was niet te zien waar het pad heen ging, maar opeens lag daar tussen de hoog oprijzende rotswanden een piepklein strandje met een mengeling van zwarte lava en duinzand. Net boven de vloedlijn stond een blauw bolvormig tentje.

“Er is al iemand,” hoorde hij haar teleurgesteld zeggen.

“Dat is mijn tent,” zei hij terwijl hij even inhield en achterom omhoog keek. “Die heb ik er een week geleden al neergezet.”

“Laat je die dan gewoon staan?” vroeg ze verbaasd.

“Geen probleem,” antwoordde hij, “er komt hier bijna nooit iemand en als ze hem meenemen zet ik wel weer een andere neer.”

Het laatste stuk van de afdaling werd gevormd door een stapel rotsblokken. Hij draaide zich behulpzaam om en strekte zijn hand naar haar uit. Ze pakte die stevig beet en daarop steunend stapte ze op de vlakke rotsbodem die een paar meter verderop overging in het zand van het strandje.

De laatste stap bracht haar vlak voor hem, haar hand nog in de zijne. Hij liet haar niet los en even bleven ze zo onbeweeglijk staan, hun gezichten naar elkaar toegekeerd. Toen bewoog hij iets naar haar toe, tot hun lichamen elkaar raakten. Meteen zochten zijn lippen de hare en haar licht geopende mond zoog zich vast aan de zijne. Een moment bleven ze zo staan, zijn vrije hand op haar rug, toen maakte ze zich even soepel los als ze in zijn armen gegleden was en stapte langs hem heen het strandje op. Daar waar haar short het strakst om haar billen spande zag hij vaag de aftekening van haar bikini-broekje. Een warme gloed stroomde door hem heen.

‘Wat is ze mooi,’ dacht hij en opeens beseftte hij dat hij hopeloos verliefd was.

5.

“Ik ga even afkoelen,” zei ze terwijl ze haar rugzakje af deed, haar zonnebril erin opborg en haar gympen uittrok.

“Je kunt hier niet zwemmen, hoor,” zei hij. Zijn stem klonk bezorgd. “Dat is veel te gevaarlijk.”

“Alleen even pootjebaden,” zei ze opgewekt.

“Oké,” zei hij, “maar wees voorzichtig. Ik zet de spullen in de tent.”

Hij pakte haar rugzakje en ritste de voorkant van het tentje open, legde haar rugzakje behoedzaam tegen de achterwand, deed daarna zijn eigen rugzak af en legde die ernaast. Hij ging op zijn knieën in het tentje zitten, maakte zijn rugzak open en begon er de meegebrachte etenswaren en drankjes uit te halen. Hij stalde alles uit op het grondzeil en trok zijn poloshirt uit. Daarna zocht hij naar de flesopener, die in één van de zijvakjes moest zitten.

Toen hoorde hij haar roepen.

6.

Het koele water klotste aangenaam tegen haar blote voeten. De vlakke rotsbodem leek onder water schuin af te lopen naar een groot rotsblok dat ongeveer vijf meter verderop uit het water omhoog stak. Voetje voor voetje schuifelde ze in die richting tot ze tot halverwege haar kuiten in het water stond. Voorzichtig draaide ze zich om in de richting van de kust. Ze zag de zijkant van het blauwe tentje. Alberts voeten staken naar buiten.

“Kom je ook?” riep ze.

Op hetzelfde moment sloeg een golf tegen haar knieholtes. Waterdruppels spatten tegen haar bovenbenen.

De kracht ervan verraste haar. Ze deed een stap achteruit om haar evenwicht te hervinden, maar haar voet gleed weg op de gladde rotsbodem.

In een reflex stak ze haar armen uit om haar val te breken. Het volgende moment lag ze languit in het water. Haar vingers gleden over de rotsbodem op zoek naar houvast. Die was er niet.

“Shit,” dacht ze, “mijn short en topje helemaal nat.”

Op hetzelfde moment leek een reusachtige hand haar beet te pakken en mee te sleuren in de richting van de oceaan.

7.

Ze liepen over de lavavelden in zuidoostelijke richting. Achter hen lag de Portuguès, de derde en kleinste vulkaan tussen Fèmes en de Punto Papagayo. Het pad was nauwelijks te zien, niet meer dan twee vage bandensporen vol steenslag. De wind kwam van linksachter. Het was een stevige bries, die ervoor zorgde dat het niet te warm werd. Behalve de wind en het getwiet van kwikstaartjes, die sprongsgewijs tussen de struikjes en vetplanten naar voedsel zochten, was er niets te horen.

Toen ze de kust naderden, zag Frank dat het plateau waarover ze liepen een kleine honderd meter voor hen ophield.

“Dat ziet er niet goed uit, schat,” zei hij. “Ik hoop dat we verder kunnen.”

Die hoop bleek ijdel. Ze kwamen uit bij een diepe kloof, die met een reusachtig mes in het landschap gekerfd leek. De bodem was niet te zien. Aan de overkant lagen een paar fietsen. Het was het enige teken dat ook andere toeristen deze uithoek van de Punto Papagayo gevonden hadden.

Frank liep naar de rand van de kloof om te kijken of er misschien toch een mogelijkheid was om over te steken naar het volgende plateau. Recht voor hem was slechts een peilloze diepte. Links strekte het plateau zich uit tot de kust. Vlak bij de kust stond een cirkel van zandsteen, scherp afgetekend tegen de blauwe lucht. Niet gemaakt van rotsblokken, zoals je ook wel op de stranden zag als bescherming tegen de wind, maar van keurige rechthoekig gebakken stenen. Het leek geen enkele functie te hebben in deze verlaten woestenij. Ergens in de diepte was het geruis van de branding te horen.

Toen Frank naar rechts keek, zag hij tot zijn verrassing een vrij goed begaanbaar pad. Het liep eerst twintig meter schuin omlaag van de kust af, maakte een bocht van honderdtachtig graden en ging dan verder naar beneden in de richting van de oceaan. Daarna verdween het achter de loodrecht naar beneden afdalende rotswand. Waar het naar toe leidde was onduidelijk.

Frank keek naar de volgende plooi of hij daar iets van een pad zag dat naar boven voerde, maar hij zag niets dat daarop leek. Waarschijnlijk voerde het pad naar een strandje, waarop de fietsers waren neergestreken.

“Ik loop wel even naar beneden,” zei hij tegen Pauline. “misschien is er toch een paadje naar boven.”

“Daar ga ik in ieder geval niet tegenop,” zei Pauline, terwijl ze naar de volgende hoogte wees.

Frank begon het pad af te dalen. Het was hier en daar steiler dan hij gedacht had. Halverwege gleed hij bijna uit door de losse steenslag.

“Pas je op!” riep Pauline van boven.

Voorzichtig vervolgde Frank zijn weg, maakte de bocht en bleef toen staan om zich te oriënteren.

Hij stond nu met zijn gezicht naar de oceaan. Zoals hij al gedacht had liep het pad verder naar beneden tot de kust. Daar stond een klein donkerblauw tentje of windscherm. Links daarvan stond een man. Een van de fietsers waarschijnlijk. Door de schittering van de zon op de golven was niet goed te zien of hij met zijn rug naar Frank toe stond, maar daar leek het wel op.

De strook waar de man en het tentje stonden, besloeg niet meer dan twintig meter tussen de aan weerszijden loodrecht oprijzende rotswanden die de kustlijn markeerden. Misschien lag er wat zand, maar dat was vanaf Franks positie niet goed te zien. Een moeilijk te bereiken plek was het in ieder geval. Romantisch ook zo aan de rand van de oceaan. Een liefdesnestje.

Franks blik gleed omhoog, om te kijken of er een pad naar boven liep, maar vanaf deze afstand kon hij dat niet goed zien. Dan moest hij verder doorlopen. Eigenlijk vond hij dat een beetje gênant, want dan zou hij tot het strandje moeten gaan waar de fietsers al een plekje hadden gevonden, ongetwijfeld in de overtuiging dat ze daar door niemand gestoord zouden worden. Misschien moest hij maar gewoon teruggaan. Het zou een behoorlijke omweg zijn om op de volgende plooi te komen, maar ze hadden de tijd. Hoewel?

Hij keek op zijn horloge. Het was een paar minuten over één. Eigenlijk al later dan hij gedacht had. Hij wilde toch wel binnen een half uur lunchen in het restaurantje aan de andere kant van de Papagayo. Dat ging waarschijnlijk niet lukken. En helemaal niet als ze terug gingen. Misschien moest hij toch maar doorlopen; de fietsers waren toch ook op de een of andere manier de helling afgedaald. Mogelijk was er ergens een paadje omhoog, maar kon hij dat vanuit zijn positie niet zien.

Midden in deze overwegingen hoorde Frank een geluid. Het kwam uit de richting van de oceaan. Eerst was het vrij onopvallend, tussen het ruizen van de brekende golven op de rotsige kust. Toen klonk het duidelijker, een soort gesteun, onmiskenbaar van een jonge vrouw. Het leek op het lawaai dat tennissters tijdens een groot toernooi maken. Maar toen werd het gesteun of gekreun krachtiger, begon de vorm te krijgen van ongecontroleerd uitgestoten oh's en ah's. Iemand die uit alle macht naar adem hapte.

Plotseling drong het tot Frank door dat de jonge vrouw voor haar leven vocht. De oh's en de ah's die hij hoorde kregen opeens een angstaanjagende dimensie.

Frank richtte zijn blik op de oceaan. De schittering verblindde hem half, maar toen zag hij haar, woest spartelend leek het, een meter of tien uit de kust. Ook zij was, net als de man, niet meer dan een donkere vlek, maar dan wel wild bewegend, vechtend tegen iets dat haar mee leek te sleuren.

Het duurde een paar seconden voor datgene wat hij zag betekenis kreeg. Ooit had hij een keer, bijna onder zijn neus, gezien hoe twee jongens een al wat oudere man beroofden. De een had het slachtoffer van achteren vastgegrepen, zijn arm in een schroef om de keel van de man. De andere griste de portemonnee uit diens achterzak.

Zijn eerste gedachte was: “Wat gebeurt daar?” En toen het tot hem doordrong dat hij getuige was van een beroving, was het al gebeurd. De oudere man stond verbijsterd de vluchtende jongens na te kijken, te verrast om zelfs maar te schreeuwen.

Frank was er altijd van overtuigd geweest dat hij in een dergelijke situatie zonder enige aarzeling zou ingrijpen. Alleen al de gedachte dat jonge knullen een oudere beroofden, deed zijn bloed koken. Hij kende zichzelf goed genoeg om te weten dat hij dan niet zou blijven toekijken, ongeacht wat daarvan de gevolgen zouden zijn. Hij had geen enkel begrip voor mensen die zo'n brutaliteit negeerden, omdat ze hun eigen hachje niet in gevaar wilden brengen.

Maar toen hij er voor het eerst in zijn leven daadwerkelijk mee te maken kreeg, duurde het even voor het tot hem doordrong wat er precies gebeurde. Vijf of tien seconden hooguit, dat was achteraf moeilijk vast te stellen, maar in ieder geval lang genoeg om de jongens de kans te geven hun slachtoffer van zijn portemonnee te ontdoen en er vandoor te gaan. Tegen de tijd dat hij besloot te handelen, waren de overvallers al in twee verschillende richtingen verdwenen en had een achtervolging geen zin meer. Hij had zich over het slachtoffer ontfermd en 112 gebeld.

Ook hier, in de versteende lavavelden van Lanzarote, kreeg Frank niet meteen vat op de situatie. Zijn blik gleed weer naar de man, die roerloos stond toe te kijken. Het was een merkwaardig contrast met de hevig spartelende vrouw in het water.

Toen pas drong het tot hem door dat de jonge vrouw waarschijnlijk vocht tegen de verraderlijke stromingen langs de kust, die al menig toerist het leven hadden gekost.

Zijn blik zwiepte omhoog naar de top van de hoogte waar Pauline stond. Ook haar aandacht leek getrokken door het geluid dat van beneden kwam. Ze probeerde over de rand te kijken, waar ze een paar meter vanaf stond.

“Daar is iemand aan het verdrinken!” schreeuwde Frank in haar richting.

Weer schoot zijn blik omlaag naar het blauwe tentje, het donkere silhouet van de man en de jonge vrouw in het water. Het geluid dat ze uitstootte leek nog intenser, alsof ze met haar laatste krachten vocht tegen iets dat te sterk voor haar was.

Een koude rilling liep langs zijn rug naar beneden. Waarom deed die man niets? Frank beseftte dat hij in actie moest komen. Als hij dichterbij stond kon hij de situatie in ieder geval beter overzien. Dan kon hij alsnog besluiten of zijn hulp misschien nodig was en hij helemaal tot de kustlijn moest doorlopen.

Hoe lang het geduurd had vanaf het moment dat hij de jonge vrouw voor het eerst had gehoord tot hij zijn besluit nam om verder naar beneden te lopen, wist hij later niet meer. Het moesten hooguit een tiental seconden geweest zijn.

Toen reageerde Pauline op zijn kreet dat er iemand aan het verdrinken was. Wat ze zei, week zo af van wat hij meende te zien, dat het eerst niet goed tot hem doordrong.

“Nee joh,” hoorde hij haar van boven roepen, “dat is seks!”

Die woorden brachten hem totaal in verwarring. Hij had al de eerste stappen in de richting van de kust gezet, maar hield nu meteen weer in.

Seks? Hoe kwam ze daarbij?

Weer zwiepte zijn blik omhoog naar Pauline, die nog steeds over de rand keek, naar het tafereel onder haar. Toen drong het tot Frank door dat ze een veel beter uitzicht had op de situatie dan hij. Ze stond er dichterbij en ze stond hoger.

Hij richtte zijn blik weer op de oceaan. Nog steeds was moeilijk te zien wat zich daar afspeelde. De schittering op de golven en het feit dat hij tegen de zon inkeek, maakten het eigenlijk onmogelijk om te zien wat daar gebeurde. Maar toch leek het alsof de reactie van Pauline alles op zijn kop zette.

De oh's en de ah's klonken opeens heel anders. De steeds dringender manier waarop de jonge vrouw ze uitstootte wezen op een naderend orgasme. Doodsangst had plaats gemaakt voor hartstocht.

Nog een keer focuste Frank zich op de zee. Lagen daar twee mensen in het water? Het was niet te zien. Daarvoor was de schittering te hevig en waren

de bewegingen van de jonge vrouw te wild. Maar dat daar op een onstuimige manier naar een climax werd toegewerkt, was niet denkbeeldig.

Opeens voelde Frank zich ongemakkelijk omdat hij stond toe te kijken.

Bruusk draaide hij zich om en begon terug naar boven te lopen. Vanaf oceaan klonk nog een laatste woeste 'ah'. Het orgastische hoogtepunt. Daarna werd het stil. Alleen het ruizen van de golven ging onverstoord door.

"We moeten terug," zei Frank tegen Pauline toen hij bijna boven was, de woeste vrije partij negerend. "Het pad loopt naar de zee. We kunnen daar niet verder."

Pauline draaide zich om en liep bij de rand vandaan. Frank volgde haar op ongeveer vijf meter afstand. De zon brandde in zijn nek. Hij voelde zich een beetje ongemakkelijk, maar wist niet goed waarom.

8.

Toen Albert uit het tentje kwam en opstond, lag ze languit in het water. De eerste reactie was er een van ergernis. Hij had toch gezegd dat zwemmen hier gevaarlijk was?

Hij deed een paar stappen in haar richting. Op dat moment zag hij tot zijn ontsteltenis dat ze kopje onder ging. Hij verstarde.

Het konden niet meer dan een paar seconden zijn, maar het leek een eeuwigheid voor ze weer boven kwam, haar mond wanhopig opengesperd, snakkend naar adem.

Het leek of al het bloed uit zijn gezicht trok. Lijkblijk en stokstijf keek hij toe hoe ze vocht tegen de kracht van het water. Wild met armen en benen spartelend probeerde ze zich te bevrijden uit de greep van de stroming. De lucht die ze naar binnen zoog op de momenten dat ze even haar mond boven het water kon uitsteken, werd met even veel kracht weer uitgestoten op de momenten dat ze met inspanning van al haar krachten probeerde bij de kust te komen, bij het strand, dat zo dichtbij leek en tegelijk zo onbereikbaar ver weg.

Terwijl hij totaal bewegingloos toekeek, spanden al zijn spieren zich, alsof hij zelf bezig was aan de machtige greep van het water te ontsnappen. Hij voelde nog maar één overweldigend verlangen, een intense concentratie gericht op één ding: dat het haar zou lukken weer aan land te komen. En er leek op dat moment ook geen enkele reden dat het haar niet zou lukken, zo dicht bij de kust was ze, zo dicht bij de veilige beschutting van het strand tussen de loodgrijze rotswanden.

Plaats voor iets anders was er vanaf dat moment niet, niet voor het overwegen van de mogelijkheden die hij nog had om haar te redden, misschien omdat hij onbewust wist dat die er niet waren, geen afgrijzen over wat zich voor zijn ogen voltrok, geen zenuwachtig geren langs de rand van het water, geen geluid om haar aan te moedigen om vol te houden of aanwijzingen te geven, alleen maar die allesoverheersende wens dat ze sterk genoeg zou zijn om weer aan land te komen.

De kracht waarmee hij zijn spieren spande, moest vergelijkbaar zijn met die waarmee zij haar leven probeerde te redden. Zelfs zijn ogen bewogen niet, maar fixeerden zich volledig op haar bleke gezicht, haar opengesperde mond en haar dodelijk angstige blik.

Even dacht hij dat het haar zou lukken, net toen het water tussen twee golven iets minder krachtig aan haar leek te trekken. Met een in opperste verwijfeling uitgestoten ‘ah!’ gooide ze haar hele lichaam in de richting van de kust, in de richting van hem, terwijl haar blik zich vastklampte aan de vloedlijn, vlak voor zijn voeten.

Het was haar laatste poging, want toen ook die mislukte, leek het tot haar door te dringen dat haar krachten niet toereikend waren en dat er geen ontsnappen meer mogelijk was. Haar ogen richtten zich op hem en terwijl doodsangst plaats maakte voor overgave, verdween ze opnieuw onder water.

Terwijl zijn tot het uiterste gespannen spieren zich langzaam ontspanden, zochten zijn ogen wanhopig het water voor de kust af, speurend naar een teken van leven van haar, maar alles wat hij zag waren de golven die in hetzelfde monotone ritme als altijd op de kust afrolden om daar te eindigen in het schuim van de branding. Niets meer herinnerde aan de doodstrijd van die prachtige jonge vrouw, die hem kort daarvoor nog gekust had, haar ranke, lenige lichaam tegen hem aangedrukt in hun eerste moment van intimiteit.

Roerloos staaarde hij naar het water, hopenoog nog een glimp van haar op te vangen, tot die hoop verdween en plaats maakte voor een hevig trillen als reactie op de ontspanning van zijn spieren en het besef welk drama zich voor zijn ogen had afgespeeld. Terwijl het schokken en trillen langzaam minder werd, maakte het overheersende gevoel van hoop, plaats voor dat van ongelooft. Hij leek niet te kunnen bevatten wat er gebeurd was en toen dat besef seconden of minuten later, de tijd leek gestold tot een stroperige substantie, wél tot hem doordrong, trof hem dat als een mokerslag. Zijn brein veranderde op slag in een op hol geslagen wagentje in een achtbaan, gierend door de

bochten, wanhopig op zoek naar houvast, terwijl de snelheid alleen maar toenam en een catastrofe onvermijdelijk leek, onvermijdelijk was.

Hoe lang hij daar zo stond, wist hij niet, maar toen hij, om het koortsachtige geraas in zijn hoofd te stoppen met zijn handen over zijn ogen wreef, net zo lang tot het leek of hij zichzelf weer onder controle had, maakte zich uit de chaotische mengeling van ongeloof en afgrijzen één vraag los: Wat moest hij doen?

Zijn eerste impuls was 112 bellen en om hulp vragen. Hij liep naar het tentje, graaide zijn mobiele telefoon uit de rugzak en drukte de drie toetsen in. Op hetzelfde moment drong het als een bliksemflits tot hem door dat hulp vragen geen enkele zin had. Opnieuw gleed zijn blik over de oceaan, de golven en het donkere water waarin Lilian verdwenen was. Het kon niet anders dan dat ze verdronken was, daar kon geen helikopter of reddingsboot meer iets aan doen. Gezien de tijd die inmiddels was verstreken, leek elke reddingspoging te laat. Het enige dat nog resteerde was een zinloze zoektocht naar haar levenloze lichaam.

Hij zocht de bescherming van het tentje op, omdat de wind opeens ijskoud aanvoelde. Zittend onder de open geritste voorkant probeerde hij zijn verwarde gedachten te ordenen, maar het lukte hem niet om zichzelf weer onder controle te krijgen. Hoe lang hij daar zo zat, uit het lood geslagen, zich totaal geen raad wetend met de situatie, realiseerde hij zich amper Toen hij op zijn horloge keek zag hij dat het bijna half twee was. Hij moest iets doen? Maar wat?

Hij haalde zijn hand door zijn haar. Zijn doffe blik richtte zich op de rotswand, die ze nog geen half uur geleden samen waren afgedaald.

Toen zijn blik verder omhoog gleed naar de plek waar hun fietsen moesten liggen, zag hij het gezicht van een man, dat over de bovenkant van de klif op hem neer keek.

9.

Frank wist later niet precies meer wanneer de eerste twijfel aan hem begon te knagen. Maar het patroon dat hij in gedachten volgde, stond hem wel helder voor de geest. Kristalhelder zelfs.

Eerst was er een vaag gevoel dat er iets niet klopte. Toen was er opeens dat beeld van die roerloze man naast het blauwe tentje. De man die naar de jonge vrouw keek. Hoe ze de liefde aan het bedrijven was. Met een andere man. Twee mensen in het water, parend, een derde langs de kust, staand. Dat

was op zijn minst ongewoon. Het duidde op een bepaalde vorm van perversiteit. Geen ondenkbare vorm van perversiteit. Er waren mensen voor wie niets opwindender was dan de liefde bedrijven terwijl er iemand toekeek. Was dat een sluitende verklaring voor wat hij gezien had?

Opeens begon hij te twifelen. De bewegingen in het water waren zo heftig geweest, dat ze niet goed leken te passen bij de liefdesdaad. In de golven moest je ook je evenwicht zien te bewaren en de rotsen onder water waren spiegelglad wist hij uit ervaring. Dat vroeg om een veel rustiger, bijna omzichtige vorm van gemeenschap. De oh's en de ah's konden natuurlijk het gevolg zijn van een hevig orgasme, maar het bijna wanhopige gespartel klopte niet. Het was te onstuimig, te wild. En hij bleef moeite houden met die twee personen in het water. Ondanks de schittering van de zon wist hij bijna zeker dat hij maar één persoon had gezien. Was er misschien toch iemand bezig te verdrinken? Waren de geluiden die hij gehoord had toch doodsangst geweest?

En toen was er opeens dat andere beeld. Het trof hem zo dat hij even bleef staan, midden op het versteende lavaveld, schaars begroeid met vetplantjes en kleine, tanige doornstruiken.

Twee fietsen. Hij had twee fietsen gezien. Twee mountainbikes. Geen drie. Of hadden er toch drie gelegen?

Hij besepte meteen hoe cruciaal het antwoord op die vraag was. Twee fietsen betekende dat er twee mensen het blauwe tentje of windscherm hadden opgezet. Een van hen had langs de kust gestaan. De man. Dan konden er geen twee mensen in het water hebben gelegen. Dan kon de jonge vrouw onmogelijk de liefde met iemand hebben bedreven. En als ze alleen in het water had gelegen dan konden de geluiden die hij gehoord had alleen maar betekenen dat ze vocht tegen de dodelijke stroming van het water.

'Verdomme!' dacht hij.

Pauline liep ongeveer tien meter voor hem. Soepel bewoog ze tussen de struiken en de stenen door.

“Wacht eens even, schat!” riep Frank.

Pauline stopte. Draaide zich naar hem om. Snel overbrugde hij de meters die hij achter haar gelopen had.

“Wat heb je eigenlijk gezien?” vroeg Frank toen hij voor haar stond.

“Gezien?” antwoordde ze, “Wat bedoel je?” Ze keek hem onderzoekend aan.

“Daar net, bij die kloof,” zei Frank.

“Oh,” reageerde Pauline luchtig, terwijl een zweem van een glimlach over haar gezicht gleed. “Een tentje waarin een stel lag te vrijen.”

Om er in één adem aan toe te voegen: “Ik heb trouwens honger. Hoe ver is het nog?”

Frank negeerde die laatste vraag.

“Heb je alleen een tentje gezien?” vroeg hij. “Een blauw tentje?”

Iets in zijn stem maakte haar ongerust. De glimlach verdween.

“Ja,” antwoordde ze, “een blauw tentje.”

“Geen man?” vroeg Frank. “Geen vrouw in het water?”

“Nee,” antwoordde Pauline “Ik heb niemand gezien.”

“Jezus!” stootte Frank uit.

Opeens begreep hij dat Pauline te ver van de rand had gestaan om de man en de vrouw te kunnen zien. Het tentje had ze wel gezien, want dat stond vanuit haar positie het verst van de rotswand.

“Wat is er?” vroeg Pauline.

“Er lag een vrouw in het water,” antwoordde Frank. “Ongeveer tien meter uit de kust. Het leek of ze aan het verdrinken was. Een man stond toe te kijken.”

Het bleef even stil. Toen drong tot Pauline door dat ze de geluiden volkomen verkeerd geïnterpreteerd had.

“Waarom ben je er dan niet naar toe gelopen?” vroeg ze ontdaan. “Dan had je haar misschien kunnen helpen.”

Er klonk een licht verwijt door in haar stem.

“Ik kon het niet goed zien,” antwoordde Frank verontschuldigend. “Ik stond er ook verder vanaf dan jij. De zon scheen in mijn gezicht. Ik zag alleen iemand wild spartelen in het water.”

Hij pauzeerde even, alsof hij naar de juiste woorden zocht.

“Ik dacht dat jij een beter zicht had toen je zei dat er twee in het water lagen te...”

Het gezicht van Pauline drukte nu nog maar één ding uit: ontzetting.

“Wat een afschuwelijk misverstand,” zei ze. “Wat moeten we doen?”

De vraag bleef tussen hen in hangen als een donkere wolk waaraan niet meer te ontsnappen viel.

“We gaan terug,” zei Frank. “Ik wil weten wat er gebeurd is.”

“Natuurlijk,” zei Pauline.

Hij oriënteerde zich. Ze waren inmiddels al weer een flink stuk van de kust verwijderd. In de verte in het zuidoosten lag de weg naar de stranden.

Minuscule autootjes kropen er geluidloos over voort. De zon glinsterde op de ramen.

Hij was van plan geweest om daar naar toe te lopen. Het was de kortste route naar het restaurant. En hij had ook honger, al leek die opeens niet meer van belang. Wilden ze terug dan moesten ze in tegenovergestelde richting, naar het oosten.

Zijn blik dwaalde in de richting van waar hij dacht dat de plek des onheils zich moest bevinden. Hij zocht naar de ring van zandsteen die hij daar had gezien, iets dichterbij de kust dan de plaats waar ze niet verder hadden gekund.

In de verte zag hij de constructie duidelijk afgetekend tegen de donkere ondergrond van het versteende lava.

“We moeten die kant op,” zei hij. “Loop maar achter me aan.”

In hoog tempo staken ze het veld over, tot ze weer op een van de bijna onvermijdelijke geulen in het lava stootten.

Frank vloekte.

In de richting van de kust werd de geul steeds dieper, een echte kloof. Misschien wel de kloof waar ze nog geen kwartier eerder voor hadden gestaan.

Hij probeerde zich weer te oriënteren. Ze waren onmiskenbaar dichterbij de kalkstenen constructie gekomen, maar het was moeilijk te zien of de geul vóór hen uitmondde in de kloof, of dat ze voor een ander obstakel stonden. Verder naar het zuiden glinsterde iets in het felle zonlicht. De fietsen?

“Ik probeer hier over te steken,” zei Frank tegen Pauline. “Durf jij ook?”

“Nee,” antwoordde ze. “Ik loop wel een stukje naar rechts. Daar is het minder stijl.”

Frank begon voorzichtig af te dalen, van de ene steen op de andere stap-pend. Beneden in de geul was het windstil en warm. Een hagedis schoot weg onder een doornstruik. Het was er doodstil. Een kleine ruimte, afgesloten voor elke vorm van lawaai.

Tijd om daar van te genieten gunde hij zich niet. Met grote stappen ging hij aan de andere kant omhoog. Toen was daar weer de wind en de rest van de wereld om hem heen. Rechts zag hij Pauline. Ze liep langs de noordelijke rand en had de oversteek nog niet gemaakt.

Hij liep nu naar het zuidoosten, waar nog steeds iets glinsterde in de zon. In zijn haast lette hij niet goed op. Een van de doornstruiken schuurde on-